

Пам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Реклація і Адміністрація
"Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНКОЮЗ: (201) 451-2200

РІК ХСІ. Ч. 115. ДЖЕРСІ СІТІ | НЬО ЙОРК. ВІВТОРОК, 19-го ЧЕРВНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 19, 1984 No. 115. VOL. XCI.

Д-р В. Мацьків очолив

Міжнародний інститут

Торонто, (Б. Стебелський). — У п'ятницю, 1-го червня ц.р., тут відбувся з'їзд представників найбільших продуцентів нікелю у країнах вільного світу. Засутплені були копальні та виробництва Канади, ЗСА, Великої Британії, Франції, Японії, Бразилії, Південної Африки, Австралії, Колумбії, Індонезії, Голландії, Фінляндії та Ботсвани.

Д-р В. Мацьків

Канадська копальня і процесувальна індустрія нікелю була заступлена компаніями Інко, Фалконбридж і Шеріт Гордон. Одним із директорів та екзекютивних віцепрезидентів останньої є інж. д-р Володимир Мацьків, якого обрано на згаданий конференції головою Ради нікелевої індустрії країн вільного світу, завданням якої є удосконалити примінення нікелю в розвитку сучасної технології та здобути нові ринки збуту.

У науковому науковому світі д-р В. Мацьків є добре відомий як визначний вчений у ділянці хемії і металургії, а в громадсько-науковому житті — як член Наукового Товариства ім. Шевченка. В міжнародній науці його знають як автора понад 50-ти наукових праць та 45 патентів-винаходів з ділянки процесів нікелевої індустрії. В 1972 році його покликали до Державної дорадчої комісії копальнічних і металургійних дослідів при Міністерстві енергії, копалин і ресурсів, а згодом, там же одним з президентів тієї Ради. Згодом став членом Державної

ради дослідів у Канаді, Канадського хемічного інституту, Американського інституту інженерів копалинної і металургійної індустрії, Американського інституту спорощованої металургії, Канадського інституту копалин та металургії. Його нагороджено різними почесними та медалями. В українському науковому світі інж. д-р В. Мацьків відомий як дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка, колишній голова Осередку праці НТШ у Канаді, функцію якого продовжує вже у кількох каденціях, та колишній президент Головної Ради НТШ і постійний делегат до неї від НТШ у Канаді. За його заслуги в ділянці науки нагороджений Шевченківською медаллю Центрлі КУК.

КОРОЛЕВА ЄЛИСАВЕТА ВІДКРИЄ КУЛЬТУРНИЙ ОСЕРЕДОК У ДОФІНІ

Вінніпег, Ман. — Як повідомляла українська канадська преса, прем'єр провінції Манітоби в Канаді Говард Полі проголосив, що королева Великої Британії Єлисавета II і її чоловік принц Філіп відвідають Манітобу від вівторка, 24-го липня, до п'ятниці, 27-го липня ц.р. Під час тих відвідин королівська пара матиме нагоду познайомитися з багатогорістю Манітоби, яка відзначає 250-річчя експедиції ЛяВердреса, що закінчилася мировою угодою з тульцями, яка уможливила колонізацію цієї провінції. З цієї нагоди відбудеться королівський фестиваль з участю всіх етнічних груп, відкриття нового летушнього музею та відзначення 60-ліття королівського канадського військового летушства.

Королева Єлисавета II

В середу, 25-го липня ц.р., королева Єлисавета відвідає Дофін та відоме вже всім українцям українське село в цій місцевості. Там коштом понад 10 мільйонів доларів українська громада буде новий український культурний осередок. Більшість коштів покриває держава, і цей осередок заповідатиметься як справді величавий осередок української культури всієї української спільноти в Канаді. Королева Єлисавета прибуде туди ввечері того дня, щоб офіційно відкрити осередок.

Після відкриття королева відвідає ще о 3-й год. по

полудні місто Брендон, де також є велика українська громада. Принц Філіп в той час відвідуватиме більшість промислових об'єктів провінції.

Королева Єлисавета відлетить додому 27-го липня, а принц Філіп полетить до Лос Анджелесу в Каліфорнію, де він має взяти участь у відкритті літніх Олімпійських Ігор.

Українці в Канаді матимуть цього року дві візити представників західного світу — королеви Великої Британії в місяці липні і Папи Івана Павла II у вересні.

Дж. Шуліц домагається законопроект для поборення тероризму

Вашингтон. — Державний секретар Джордж Шуліц намагається міжнародний тероризм, "неморальною формою війни", закликає обидві палати Конгресу прийняти окремий законопроект, на підставі якого Уряд мав би право притягнути до судової відповідальності організації і осіб, які збирають фонди на території З'єднаних Штатів Америки для терористичних груп, спонсорованих закордонними державами.

Шуліц, який пропонує навіть встановити нагороду для тих осіб, які своєчасно поінформують Уряд про плани терористів на території ЗСА, домагається також забезпечення від тероризму приміщень американських численних амбасад і консулатів в світі. Він однак не знайшов покищо повного зрозуміння в Сенаті і Палаті Репрезентантів для цієї справи. Комісія міжнародних справ в Палаті Репрезентантів скептично поставилася до пропозицій державного секретаря і висловила сумнів чи такий законопроект матиме заспокоюючий ефект на форми тероризму чи навпаки. Інші законодавці думають, що в багатьох випадках треба буде виразно засудити підтримку тероризму Советським Союзом і його сателітами, на території яких вишколюються численні терористичні групи, а це в свою чергу ще більше погіршить американсько-советські відносини, хоч такий підхід сильно засуджують консервативні конгресмени і сенатори, називаючи його "хованням голови в пісок".

На підставі такого законопроект, який очевидно мусів би бути підписаний президентом Роналдом Регеном, американські громадяни не могли б вільно, як це діється тепер, допомагати терористичним групам. Шуліц признається, що небагато американців підтримують фінансово тероризм, "але ми хотіли б окремим законом заборонити поширення цього явища", Шуліц і ті, що його підтримують у цій справі, освідомляють собі, що в демократичному суспільстві тяжко боротися з тероризмом, але американська спільнота повинна зрозуміти, що загроза нависла також над її головою.

Згідно зі статистикою Державного департаменту у світі відбувається приблизно 500 терористичних актів в році. 37 відсотків з цього числа припадає на Західну Європу, 25 на Латинську Америку, 23 на країни Близького Сходу і Північну Африку, 8 на Азію, 3 на Африку і тільки 2,5 відсотка на Північну Америку, що включає також Канаду і Мексико. В Советському Союзі натовість є тільки один відсоток терористичних актів, але цієї справи ніхто серйозно не трактує, бо СССР і його сателіти це тоталітарні держави, у яких закон заборонає повідомляти про терористичну активність.

Політичні спостерігачі думають, що якщо навіть Шуліц не поведе з окремим законопроектом, то все одно він отримає певну суму грошей на забезпечення дипломатичних місій ЗСА за кордоном.

У СВІТІ

У ВАРШАВІ ПОМЕР НА КРОВОТЕЧУ МОЗКУ Кароль Малицький, член польського парламенту, який в 1981 році був одним із нечислених, які голосували проти проголошення воєнного стану в Польщі. Він по званні журналіст, працював від 1940 року в комуністичній газеті "Трибуна людю" і був пресовим аташе польської амбасад в Лондоні від 1957 до 1960 року. Був відомий з того, що обороняв людські права і заступався за рухом "Солідарності". Належав до 49-ох членів парламенту, які не є членами комуністичної партії і цілий час був критиком політики комуністичної більшості.

В МАЛЕНЬКОМУ МІСТЕЧКУ Швайцарії, Айнсідельні, Папа Іван Павло II вилосив проповідь, в якій закликав швайцарські банки бути чесними в маніпулюванні грошми. Він звернув увагу на те, що у Швайцарії, як постійно нестральній країні зі стійкою валютою, переховують свої гроші люди та інституції з цілого світу і це зобов'язує провідників банків до особливої фінансової моралі. Папа заявив, що маленька Швайцарія тримає сьогодні ключ до грошової політики та в ній повинна вона керуватися мораллю як і у інших проявах життя.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Південної Африки П.В. Бота повернувся додому після тритижневої подорожі по Європі, де, відвідаючи провідників європейських країн старався злагодити переконання, що він провадить расистську політику та цим ізолює Південну Африку від інших країн. Однак, виглядає, що він не зміг переконати Західну Європу у своїх добрих намірах відносно чорного населення.

ВІЙСЬКОВИЙ СУД в Туреччині засудив 10 терористів лівих переконань на кару смерті за вбивства політичних противників. Вони належать до партії турецьких робітників і армії визволення, яка пробує здобути в Туреччині перевагу та встановити комуністичний режим.

У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ змінюють закон про розводи подружжя. Досягнення було жити разом три роки, щоб мати змогу розпочати розводний процес. Новий закон буде вимагати лише одного року. Закон, який запропонували члени консервативної партії і прем'єр-міністр Маргарет Тачер, має шанси вийти в життя вже восени цього року.

У ПАРИЖІ ПАСЕРБИЦЯ д-ра Андрея Сахарова, Татьяна Янелєвіч заклала західні держави Європи запереконувати офіційно проти Гельсінкських угод з 1975 року та їх відкликати тому, що ними нехтують в СССР. Цією заявою родина А. Сахарова почала в Західній Європі кампанію проти Гельсінкських угод в надії, що це викличе політичну дискусію на цю тему.

У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ розпочинається міжнародний поштовий конгрес, який унапрямує способи міжнародної поштової служби. Арабська поштова унія заповіла, що на початку наради конгресу поставити внесок усунути із федерації Ізраїль з приводу його вмішування у конфлікт в Лівані. Представники ЗСА остерегли, що в такому випадку вони не будуть брати участі у конгресі.

ДВА ЖИДІВСЬКІ ТЕРОРИСТИ, які є в групі 25-ох суджених за різні терористичні акції, призналися на суді, що вони належали до "терористичної організації". Це вперше хтось із підсудних признав прилюдно існування такої жидівської організації.

"Солідарність" протестувала проти виборів в Польщі

Варшава. — Лідери забороненої польської робітничої профспілки "Солідарність" ще напередодні виборів до воєвідських і льокальних урядів, які відбулися в Польщі в неділю, 17-го червня ц.р., закликали до бойкоту виборів і демонстрацій. Прихильники колись 10 мільйонної профспілки демонстрували успішно праймайми у трьох більших містах. В Гданьську, де правився полєва Богослужба за Богдана Ліса, недавно заарештованого підпільного лідера "Солідарності", у якій взяло участь понад 10 000 осіб з Лехом Валенсою на чолі; в Кракові, а згідно в Новій Гуті з участю біля 2 000 осіб і Варшаві, де поліція "подбала", щоб не було великої участі в демонстрації, роблячи всякі можливі перешкоди.

Не можна сказати, що заклик "Солідарності" про бойкот виборів був надто успішний, але він знайшов широкий відгук в пресі, серед польських народних мас, в інших сателітних країнах і за кордоном. Поліція, боячись мабуть реакції польського народу і піднесення емоційності, яке дуже легко могло довести до конфронтації прихильників "Солідарності" з поліцією, не перешкождала безпосередньо демонстрантам, а тільки, приєднувшись до них, змусила їх звернутися до великих міст в різні

сторони, не даючи їм змоги зібратися більшим гуртом. Речник уряду прем'єр-міністра Ярузельського Єжи Урбан заявив кореспондентам і пізніше на телевізійній програмі, що не зважаючи на заклик до бойкоту виборів, 75 відсотків поляків віддали свої голоси, обравши 110 428 послів й інших лідерчуків провінційних урядів. Урбан думає, що відсоток менш-більш відповідає відсоткові виборців в будь-якій західній державі. Раніше в Польщі, як також і в інших комуністичних державах, включно із Советським Союзом, у виборах брало участь, згідно з урядовим повідомленням 99,9 відсотків повноправних до голосування осіб.

Державна телевізія, як кажуть західні кореспонденти, була досить об'єктивною і перелавала епізоди з демонстрації. У деяких місцях молоді обкидали поліцію камінням й іншими предметами. Деяких західних кореспондентів поліція притримувала на короткий час, не даючи їм змоги бути присутніми на демонстрації.

Речники забороненої профспілки, підпільні і ті, що ще є на волі, однозгідно заявили, що бойкот виборів і демонстрації мали за мету запереконувати проти репресивних метовів В. Ярузельського і його режиму проти всіх тих поляків, які мають іншу від уряду думку і які змагаються за свободу.

В АМЕРИЦІ

КОНТРОЛЬОВАНИЙ республіканцями Сенат відкинув 55-ма голосами проти 43 пропозицій демократів про заборонування фондів на продукцію великих міжконтинентальних ракет МХ. Деякі демократи, щоб не дразнити республіканців, але умотири фонди для МХ пропонували, щоб призначені для МХ гроші перекинути на інші військові потреби. Президент Роналд Реген, як відомо, ждав грошей, на 40 ракет МХ, але Конгрес не погодився на таке число і почав дискусію над можливістю продукції тільки 24-ох таких суперракет. Сенатор Едвард Кеннеді й інші чільні демократи, особливо ті, які мріють про відновлення політики детанту, заявляли, що ракети МХ стоять на перешкоді відновлення переговорів із Советським Союзом про редукцію міжконтинентальних нуклеарних ракет й іншої зброї. Таку аргументацію демократів республіканці категорично відкидають, бо країна не може руководитись уподобанням чи вимогами іншої держави.

ФРЕНК ФІЛД, СПІВРОБІТНИК телекомпанії Ен-Би-Сі відомий із здоровельних, наукових і метеорологічних передач, залишив свою працю у наданій компанії не маючи змоги позитивно поладити свого нового чотирирічного контракту, хоч про ці справи речники Ен-Би-Сі не згадують в офіційних повідомленнях і унікають розмов на ці теми. Віцепрезидент згаданої компанії Бад Кері висловив навіть жал з приводу відходу Ф. Філда з праці і заявив, що йому прикро подавати цю інформацію до загального відома. Поінформовані особи кажуть, що Ф. Філд, який заробляв останньо 600 000 доларів на рік, не хотів підписати нового контракту з компанією, хоч йому пропонували значну підвишку.

НА СТЕПЕН АЙЛЕНДІ у Нью Йорку відбулось формальне записання 571 нових американських громадян, серед яких переважали колишні іммігранти з Азійських країн, зокрема з Кореї, В'єтнаму, Лаосу, Тайланду, Бенгладеш та інших. Присягу приймав повітовий суддя Марк Константіно, який заявив в короткій привітальній промові після присяги, що від сьогодні "ви маєте дві батьківщини до яких належить: країну з якої ви прибули і З'єднані Штати Америки, у яких живе і працюєте". Батьки судді Константіно прибули до цієї країни з Італії, і він у розмові з новоамериканцями, з гордістю про це розповідав, кажучи, що "мої родичі були б задоволені бачити мене на пості, який я тепер займаю".

АРХІЄПІСКОП НЬЮЙОРКСЬКОЇ архидієцезії Джон О'Коннор за короткий час його керівництва, зумів зробити дуже багато для спокризування Католицької Церкви і загаснення зв'язків архидієцезії з усіма дослівно віровизнаннями. З цією метою він навіть погодився виступити 24-го червня ц.р. на телевізійній програмі WPIX (канал 11) в Нью Йорку, яка передаватиметься від 9-10 години ввечері. До цієї програми можуть долучитись також інші телевізійні компанії, які передають свої передачі у всекредовому засягу. Архидієцезія Дж. О'Коннора, який нещодавно повернувся з списковської конференції у Вашингтоні, готовий виступити також на інших телевізійних станціях, — заявив директор зв'язку в заряді архидієцезії о. Пітер Фінн.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ, яка розглядає тепер законопроект про зміни в імміграційному законі, покищо дала собі раду із 40 поправками, внесеними поодинокими конгресменами. Залишається ще до обговорення біля 50 поправок, які мусять бути предметом обговорення в найближчих днях, в кожному разі до вакацій Палата хотіла б поладити цю справу повністю. Дехто навіть думає, що над цілістю законопроекту відбувається голосування вже цього тижня. З проекту усунуто ключову, на підставі якої правдавці могли бути покарані тюрмою, якщо вони затримували б недержавних іммігрантів і такі строгі заходи мали на меті зупинити більші хвилі іммігрантів з Латинської Америки до ЗСА. Однак під тиском еспаномовних американців, голос яких у президентському виборчому році почули обидві сторони, тобто демократи і республіканці, Палата мусіла зрезигнувати з цього додатку. Політичні спостерігачі кажуть, що такі драстичні справи Конгрес не повинен поладжувати у виборчому році, а тим більше під тиском виборців.

Протестує проти мішання

українців з росіянами

Нью Йорк. — Тут почитний щоденник "Дейлі Ньюз" зі середі 6-го червня 1984 року помістив поміж головами читачів листа українці з Маспет Еви Крулиш п. н. "Не мішайте їх".

В ньому вона звертає увагу на те, що часто мішануть українців з росіянами та ще надають їм марку комуні-

стів. На ділі українці є більше протикомуністичні, як всі інші люди тому, що комунізм тримає їх в рабстві. Не зважаючи на те, вона пише, — "що Україна практично належить до СССР, багаті українці тут в ЗСА палко вірять, в це, що Україна буде одного дня самостійною державою".

В Гантері поблагословлять

парохіальний дім (хизу)

Гантер, Н.Й. — В неділю, 8-го липня ц.р., тут заходима парохіальній управі української католицької церкви св. Івана Хрестителя відбудеться торжественне благословення парохіального дому (хизу), що його довершить Владика Василь Лостен, єпископ Стемфордської єпархії при співучасті численного духовенства.

На кінець цього тижня заплановані такі програми: в суботу, 7-го липня о год.

7:30 ввечері — концерт з участю Віри Черни, сопрано, Таїси Богданської, піаністки, Рафаїла Венке, скрипала, Дарії Гордінської-Каранович, піаністки, яка є теж мистецьким керівником. В неділю, 8-го липня о год. 10:30 рано — Архидієцезійська Служба Божжа; год. 12-та — благословення парохіального дому (хизу); год. 1-ша по полудні — святочний обід. Вступ на обід 15 доларів від особи.

Митрополит С. Сулик відвідав ньюаркську

парафію, перевів церемонію папського відзначення п'ятьох парафіян

Ньюарк, Н. Дж. (Л.К.). — Неділя, 3-го червня ц.р., закарбується у спогади мирян української католицької церкви св. Івана Хрестителя у цьому місті особливо значення подією, прибув бо до них на свою першу канонічну візитацію їхній Владика Філадельфійський Митрополит Стефан Сулик, який і перевів інвестицію відзначення Папою Іваном Павлом II п'ятьох ревних парафіян, трудівників для добра української громади і церкви — Андрія Кейбіди, Тараса Дурбака, Марії Робака, Юлії Добощ і Гелени Лавука.

І так, о години 11:30 полудня, під гомін церковних дзвонів і поміж шпаліром виступних з прапорами своїх організації воїків І Дивізії Української Національної Армії, Об'єднання бувають Українців вояків Америки, Українсько-Американських Ветеранів, членів організації Пасту і СУМА, та членом 28-го Відділу Союзу Українок Америки — прохідний Митрополит в почоті Отців Редемптористів — двох отців з

По сходках церкви входить Митрополит Стефан Сулик у супроводі о. Михайла Кучмача (справа) і п. сен. Ростислава Мілянчика.

інших парафій та священників із місцевої церкви, які опісля співслужили до Богослужби: о. пароху Михайла Кучмача, о. Михайла Перетатка, о. Методія Кушка, о. Івана Феца, пароху української католицької церкви Божої Матері у Вилкс-Беррі, Па. та о. Мирослава Діормана, пароху української католицької парафії української католицької церкви Непорочного Зачаття у

Появилася нова публікація

про голод в Україні

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). — Мирон Долот, більша праця якого — свідчення очевидця про жахіття голоду, ехидно створеного Московою в Україні в 1932-33 роках, появляється при кінці цього року в американському видавництві В.В. Нортон, написав же текст для 36-сторінкової брошури п.н. "Who Killed Them and Why?", що її видано друком заходом Фонду Катедру Українознавства (ФКУ).

М. Долот, що впродовж багатьох років ймається зрозуміти, що сталося у його селі Вергуни в 1932-33 роках, як він був ще тоді малим хлопцем, згадує ті кошмарні часи в зворушливих деталях. Його брошура є одначе спробою не так описати, як вияснити трагедію, і щоб цього досягти в згаданій брошурі він підкреслює те, що читав, та яку документацію бачив. Його ясені висновки — жахіття в Україні в 1932-33 роках були наслідком геноцидського голоду, спричиненого окупантом українських земель для поярмлення та нищення українського народу як нації.

М. Долот базує текст брошури на 17 джерелах і опублікованих обширних працях, починаючи режимною советською історією колосного права, через писання західних спостерігачів таких як Вілліам Генрі Чамберлейн і Малколм Маггеридж, до праць українських науковців Василія Гришка, Всеволода Голубничого і Дмитра Солов'я.

Встановити число померлих з голоду не легко, завва-

(Закінчення на стор. 4)

(Продовження на ст. 4)

СВОБОДА

Український щоденник

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00, 1 month — \$7.50 — 6 months, \$15.00 — 1 year. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346

Jersey City, N.J. 07303

Недовір'я Москви до власних союзників

Поважний і завжди добре поінформований американський тижневий журнал "ЮС Ньюс енд Ворлд Репорт" із 18-го червня ц. р. подає під багатомовним заголовком "Чи війська Варшавського пакту безвартані армії?" — цікаві інформації, як керівні кола СРСР ставляться з недовір'ям до власних союзників з так званого Варшавського пакту. СРСР створив той Варшавський пакт у протидію західному Північно-Атлантичному Пакту (НАТО) у 1955 році і належать туди — під проводом СРСР — Східна Німеччина, Польща, Мадярщина, Чехо-Словаччина, Румунія і Болгарія. Недовір'я до Польщі дійшло до того ступеня, що СРСР пересилає тепер всі військові доставки для Східної Німеччини, виминаючи територію Польщі. У Москві, видно, здають собі справу з ненавистю, яка панує серед поляків супроти московських звернень польського диктаторського прем'єра Ярузельського.

Але й із іншими сателітськими союзниками СРСР не багато краще. Найбільш незалежним від Москви Румунія. Названий американський журнал, покладаючись на тількищо проголошене звідомлення канадського Департаменту крайової безпеки, твердить, що в Румунії більше думають про спротив російській агресії, ані ж агресії військ НАТО. Найкраще вишколені є східнонімецька армія, яка нараховує 116,000 воїнів, але — підкреслює той канадський звіт — Москва, "найменше їй довіряє". Збройні сили усіх отих сателітських країн піддані під строгу контролю російських військових і партійно-пропагандистських чинників. Щоб дістати підвищення у військовому ступені — сателітський воїн, підстаршина чи старшина мусить перейти через військову школу в СРСР, перейти політичний вишкіл і знати російську мову. Насичення сателітського військового корпусу російськими старшинами і підстаршинами є у відношенні 2:1. Розпочинається та надзвичайно цікава стаття в американському журналі твердженням, що в тому часі, коли кремлівські володарі намагаються всіма можливими способами розколоту НАТО, самі мають найбільше турбот із власними союзницькими військами сателітських країн. Канадський департамент крайової безпеки (міністерство військових справ) признає, що коли б СРСР повів наступ проти Західної Європи, то сателітські війська підуть вперед льоально разом із російськими частинами. Але, коли б той наступ в короткому, ближче не сказаному часі, зупинено і протинаступом збройних сил НАТО відкинуто війська Варшавського пакту, то в усіх сателітських країнах провалиться комуністичний режим з логічним відгуком у самому Советському Союзі.

На цьому місці не раз уже підкреслювало, що не тільки З'єднані Штати Америки і весь західний світ, але й Советський Союз, не хоче війни. Не хоче й не тому, що він вирішив, "угроблення" вільного світу, бо він цієї своєї задушеної мрії не вирішив, а тому, що свідомий небезпеки, яка грозить йому, Советському Союзові, від третьої світової війни. І якщо б навіть здійснювалося передбачування багатьох авторитетних фахівців, що у третій світовій війні ні одна сторона не буде користуватися атомовою зброєю, свідомо, що в реакції сама буде розторожена, то найбільша небезпека для СРСР у тій атмосфері, яка панує тепер в самому Советському Союзі, серед тамошнього населення, яке невидить панівний режим, і в прелюганій воцарився моралі в першу чергу сателітських армій, а далі й самої російської армії. Уже в Другій світовій війні виявилось, що російські бойові частини густо насичені політруками і що за передовими частинами російських військ стояли скоростріли, скеровані не так у сторону ворога, як у спину власних воїнів, свідомих, що у випадку свого відвороту підпадут під вогонь власного командування.

Із всесвітньої історії відомо на пречислених прикладах, що у війні рішає в першу чергу не кількість, а якість війська. Це виявилось від часів наступу персів проти античної Греції і раз-у-раз повторюється. У новій великій війні СРСР мусив би воювати на два фронти — проти зорганізованого Заходу з могутньою збройною силою Америки та інших країн НАТО, і проти Сходу, з невичерпним людським потенціалом Китаю. Московські генерали не забули історії російсько-японської війни у 1905 році, з ганебною програю Росії, яка куди-куди перевищувала числом своїх сухопутних і морських сил, збройні сили Японії.

Тому не перецінюймо збройної сили Советського Союзу, який є велетнем на глиняних ногах. Це же один аргумент на твердження, що та монструальна імперія розвалиться і що, всі її льокальні успіхи з експортом комунізму куди тільки можна — не врятують остаточного розвалу штучно — з допомогою від Заходу — здвигненої більшовицької імперії.

Психіатрія, а властиво її застосування, дає багато можливостей до зловживання. Причин до того кілька. Нема окреслених меж тому, що входить у компетенцію психіатрії для діагностики умовових. І в решті подвійний характер психіатрії. Психіатр поділений між відповідальністю перед пацієнтом і з другого боку — інтересами свого працевлаштування, інституції, держави в СРСР.

Нема загальноновизначених критеріїв безпеки умовових хворого як до самого себе так і до оточення. Кого можна віддати до примусового лікування? Як і наскільки об'єктивний суди був нормальним чи ненормальним у часі злочину?

Психіатр і решта службовців психіатричних шпиталів часто не досить компетентні. Вони проявляють у відношенні до пацієнта байдужість, або й жорстокість. До "трудних" хворих застосовують у непотрібних великих дозах транквілізатори.

Як ж тоді справжня роль психіатра, де починається і де кінчається його праця? Наприклад, Американська психіатрична асоціація вважає, що психіатрія не має слугувати знаряддям перетворення суспільства, рішати економічні проблеми; або творити нові людські вартості. Вона повинна зменшити страждання та допомогти людині погодитися із суспільством, досягти задоволення рівня адаптації. Психіатр має пам'ятати про свою відповідальність перед суспільством.

Михайло Кучер

ІДЕОЛОГІЯ І ПСИХІАТРІЯ

Що ж воно таке душевна хвороба? Відповіді на це питання досі немає. В психіатрії діагностика душевного захворювання ґрунтується на клінічному спостереженні, але не завжди узгоджені патологічні зміни нервової системи. Так американські психіатри вважають, що вони мають використовувати при діагнозі винаходи хемії та фізики, але їх в першу чергу цікавить поведінка людини.

Деякі психіатри (ЗСА) вважають, що в дійсності немає психічно хворих, а є люди, які не змогли собі дати ради з проблемами щоденного життя. Душевними хворими таких людей вважати не можна. Тому при діагнозі головну роль відіграють соціальні фактори.

Останнім часом життя дає нам підстави вважати психіатрію (не завжди і всюди) засобом пригноблення. Тоді психіатрія стає складовою частиною системи ґноблення і має функцію збереження соціально-політичного устрою. Держава у сучасному світі з'являла на себе функцію регулювання і контролювання поведінки людини. Тому потрібна нова інстанція, яка б контролювала і скеровувала б поведінку людини без порушення ідеалів свободи та поваги до людини.

Це історичне завдання з'являється на сцені психіатрії. Тому і виникає формула соціальної адаптації, як критерія душевного здоров'я. У такому випадку психіатр хоче, щоб людина відмовилася від заперечення, а погодилася на загальноприйнятні норми. А це вже політична функція психіатрії. У Советському Союзі психіатричне лікування ґрунтується на ідеях академіка Павлова, поєднанні з марксизмом, який пояснює поведінку людини як наслідок економічних умов. Це було покладено в основу психіатричної терапії. Советський спосіб лікування має три напрямки: біологічний, психологічний та соціальний. Широко використовують транквілізатори та антидепресивні ліки. В лікуванні застосовуються інсулінові шоки, що майже не практикується на Заході. При цьому лікування вводить інсулін в дозах, які викликають коматозний стан пацієнта, себто близький до смерті. І потім з того стану пацієнта виводять. Також живлять електричними шоками, лікуванням — наркототерапією. Психохірургія в Советському Союзі заборонена. Завдання психотерапії — це поступове виховання в пацієнта оптимістичного настрою. У Советському Союзі психіатр має великі можливості впливати на формування економічних

можливостей пацієнта. Він вміщується у різні аспекти життя пацієнта, зв'язані з працею, освітою, інвалідністю. Працевлаштує мусить виконати рекомендації психіатра. У соціальній терапії наголос робиться на колектив. Інтереси і мета суспільства-вищі інтереси окремої особи. Завдання психіатра повернути пацієнта в колектив, витворити в ньому почуття відповідальності. Будь-які всі, не вирізняючись нічим, ані способом одягання, жестикуляцією. Якщо всі піють — пий і ти і не осуджуй. Незвичайна поведінка, відхилення від суспільної норми використовувались в СРСР як база соціальних репресій.

Присяга советського лікаря має таке зобов'язання: "У всіх своїх діях (поступованих) маю керуватися засадами комуністичної моралі, завжди пам'ятати про високе призначення советського лікаря, про відповідальність перед народом і советською державою". В інституті його ачать марксизму лєнінізму. На це призначено 250 годин, на анатомію 297 годин, а хірургію 213.

Таким чином партія в наслідок монополії на командні інстанції цілком контролює всі аспекти охорони народного здоров'я разом з професійною діяльністю лікарів. Ідеологія займає центральне місце в советській структурі як диктатор і як практичне знаряддя контролю. Режимові розходиться тільки на співпраці з

(Продовження на стор. 3)

ЖИТТЯ І ЗДОРОВ'Я

Д-р Ростислав Сочинський

Стареньке серце у літі

Американське літо, що надійшло надто швидко, кроками, може дати нам низку сезонних розваг, але й багато невідомого, а то й небезпек, які скривають гарячі дні. Ось якраз недавно преса повідомила про кілька смертельних випадків, що сталися в останні кілька гарячих днів у самому тільки Нью Йорку. Особливо неприємно відчувати такі дні старші віком особи, а то й молодші, які мають нездорове серце. Зокрема у найновіших часах у лікарському світі звернулося увагу на факт, що гаряча має вплив на людей, які терплять на недовголіття вітцевих (коронарних) кров'яних судин серця та інші системи кровообігу, як, наприклад, артеросклероза — ствердіння кровоносних судин, високе тиснення крові тощо.

Горяч і серцевий удар

Дуже часто ми читаємо в часописах, що довідуються іншими шляхами (радіо, телевізія), що під час і після періодів великої спеки багато людей умирає, "на серце". Організм під час спеки мусить сповняти цілий ряд додаткових праць, які служать утриманню нормальної температури тіла і людини тоді пітніє, відіх стає дуже важким, а це все — в сумі — надмірно перетяжує серце.

Здорове серце має подивуватися до найбільших вимог. У хворому ж серці ці можливості дуже обмежені. Коли переходять їх межі, справність кровообігу захиститься, проворність мозку зникає, а тим самим наступає сповільнення розумових процесів; нерви втрачають спроможність працювати: в тілі збираються отруйні субстанції, що нищать здоров'я цілого організму. Незвичайно сильне напруження серця або завантаження серцевої судини можуть привести в цих обставинах катастрофу — наглу смерть.

Холоджені помешкання

Не можна назвати люксом стремління штучно холодити у літі приміщення, у яких працюється, чи живиться. Ці модерні засоби боротьби з гарячкою приносять хворому серцю велику допомогу, часом рятує життя. Люди з недужим серцем, ослаблені й нездібні до праці під час гарячих днів, у помешканнях холодних повітрям відживають, як зв'язі квіти, коли їх поставити у воду.

Хто має нездорове серце чи кровоносні судини, особливо під час гарячої, повинен гнати свої емоційні напруження. Вибухи злості, гніву, заздрості, чи інші хвилювання, коли система кровообігу вже й так обтяжена — зокрема небезпечні.

Притримуючись цих кількох простих засад, навіть тяжко хворі на серце не будуть позбавлені приємностей і розваг, якими обдаровує літо.

Охолодження емоцій

Хто має нездорове серце чи кровоносні судини, особливо під час гарячої, повинен гнати свої емоційні напруження. Вибухи злості, гніву, заздрості, чи інші хвилювання, коли система кровообігу вже й так обтяжена — зокрема небезпечні.

Притримуючись цих кількох простих засад, навіть тяжко хворі на серце не будуть позбавлені приємностей і розваг, якими обдаровує літо.

Охолодження емоцій

Хто має нездорове серце чи кровоносні судини, особливо під час гарячої, повинен гнати свої емоційні напруження. Вибухи злості, гніву, заздрості, чи інші хвилювання, коли система кровообігу вже й так обтяжена — зокрема небезпечні.

Притримуючись цих кількох простих засад, навіть тяжко хворі на серце не будуть позбавлені приємностей і розваг, якими обдаровує літо.

(Продовження на ст. 4)

Олександр Татомір

АТЕНТАТ НА ПАПУ

Успереч наріканню, що чужинці не цікавляться українським питанням, у видавництві Чарльза Скрайбнера і Сініу в Нью Йорку появилась у 1983 році дуже цінна й документальна праця відомого історика та лінгвіста Пола Б. Генса п. н. "The Plot to kill the Pope" (Змова, щоб убити Папу). Це видання у твердій обпаві, має 216 сторінок друку, ділиться на три частини й десять розділів і включає висновки, хронологію, нотатки з бібліографії та індекс. Вона порушує актуальну тему, інспірованого Москвою, міжнародного тероризму і затронує важливі українські справи.

Автор-знавець тероризму

Пол Б. Генс родився у Міннесоті 1924 року. Студіював у коледжі св. Олфі в Гарварді. В часі Другої світової війни три роки повин військову службу в Європі. Згодом на протязі 30-ти років працював у різних урядових установах, включно з "Радіо Вільна Європа" й американськими амбасадми в Абесинії і Туреччині. В роках 1977-80 був найвизначнішим членом Комітету національної безпеки під керівництвом Збігнева Бжезінського. З відходу на пенсію, при кінці 1980 року, став вільним кореспондентом, доповідачем і бізнесовим дорадником.

На прохання редакції "Рідерс Дайджест", кілька днів по атентаті на Папу Івана

Павла II, Пол Б. Генс почав досліджувати запальзоване відомство. Робив дуже інтенсивні дослідження в Туреччині та Італії і користувався великою кількістю різних матеріалів у 12-ти мовах. Познайомився з працями відомих знавців російського тероризму, як І. Барон, Л. Бітман, Т. Далін, К. Стерлінг, Г. Ромерштайн, Р. Конквест, В. Кришківський, Н. Хавлов, А. Солженіцин й іншими, де наводяться згадки про Україну.

Про Українську Католицьку Церкву й українську черпав інформації з наступних джерел і репортажів РФЕ (РЛ: "Україна й українці" — Роман Шпорлюк, Нью Йорк-Лондон, 1975 рік; "Україна й українці в УССР" — рапорт, Мюнхен, 1980 рік; "Уніяцька Церква і фанатизм" А. О. Софронів, Львів 1981 р.; "Зріст активності Української Католицької Церкви в Західній Україні" — рапорт, Мюнхен 1983 рік; "Група в обороні прав католиків в Україні" — рапорт, Мюнхен 1983 рік. Автор 22 рази згадує про українців. До цікавих заміток належить згадка про кількість жертв колективізації України, процес Сташнінського, Українська Уніяцька Церква і т. п.

Ахмед Алі Аджа

Богдан Остап'юк

ПЕРША ГАЛИЦЬКА ЕТНОГРАФІЧНА ВИСТАВКА В ТЕРНОПІЛІ В 1887 РОЦІ

(З приводу відвідін Галичини архієпископа Рудольфа)

Професор Олександр Барвінський, пробудитель галицького Поділля, заслужений громадський діяч, визначний науковець, історик, літератор, політик, колишній секретар Віровизнань і керівник Секретаріату Освіти у створеному Державному Секретаріаті в листопаді 1918 року у Львові, — залишив безцінні спогади: "Спомини з мого життя" (Образки з громадського та письменницького розвитку Русинів в 60-тих рр. 19-го сторіччя у двох частинах, видані в Коломиї 1912-13 рр.). Кожна сторінка його спогадів — це справжня історія розвитку громадського життя українців Галичини. Він планував видати свої спогади у вісьмох частинах, але, на жаль вийшов Першої світової війни та несприятливі умови його життя в останні 40-ка роках у Львові не сприяли цьому задумові. Доля його залишених матеріалів та домашнього архіву — невідомо.

У другій частині спогадів у розділі: "Приїздархияєз Рудольфа до Галичини. Його побут у Тернополі. Етнографічна вистава (ст. 358-370)", змалював Барвінський та докладно описав що першу етнографічну виставку в Тернополі, яка відбулася у 1887 році.

Після турецько-російської війни (1877-78), відносини між Росією і Австрією почали шораз більше загострюватися. Австрійський уряд звернувся до Галичини і її політичних обставин. В 1880 році відвідав Галичину цар Франц Йосиф I, який гостив кілька днів у Львові. Від головної управи Т-ва "Просвіта" вітав царя д-р Омелян Огоновський. Довідавшись про широку освітню діяльність "Просвіти", цар сказав, що це дуже корисне

Товариство. В 1886 році він прибув до Галичини вдруге, а в 1887 році приїхав до Галичини архієпископ Рудольф, щоб ближче пізнати наш край і сусідню Буковину. Під час посвячення наріжного каменя під будову духовної української семінарії сказав архієпископ по-німецькому: "Нехай Господь хоронить і береже український нарід і його святу Церкву". "Многая Літа", — закінчив архієпископ по-українському.

У той час увесь край готувався до гідного прийняття архієпископа, тоді й столиця галицького Поділля, Тернопіль, не хотіла залишитися позаду міст Кракова і Львова. "Тернопільська Повітова Рада, — пише Барвінський, — створила комітет для прийняття архієпископа, зложеної головно із шляхти, а з українців покликало Володимира Федоровича, власника дібр з Вікна, а у з'яв'ю з цим чотирі типи селянських хат: подільської, наддністрянської, надбужанської та гуцульської з об'єктами, мали доповнити живим образом предмети вистави. Окрім цього з 45 повітів східної Галичини мала прибути на виставу група селян і міщан в народних одягах. Для кращого зображення народних звичаїв, постановлено виставити передархияєзем картину обжинок сільського народу з обрядовими співами і танцями при народній оргінальній сільській музиці".

Барвінський поставив ще додаткове внесення, щоб хор який складався із сотні сільських співаків, заспівав під проводом о. Йосифа Вітошинського, пароха Денисова, на честь архієпископа скомпоновану проф. Н. Вахнянином кантату, ввечері після приїзду архієпископа перед полковою палатою, та щоб на другий день вранці, перед відїздом архієпископа на виставу, представили йому представники філії Т-ва "Просвіта", Фондації князя Константина

Острозького та Руської Бурси. Члени комітету, поляки, нерало погодилися прийняти це внесення, але вкінці прийняли. Дехто з них, вийшовши до другої кімнати, говорив: "Вшисто руске, вистава руска, кантата руска, товариство руске, то ми не маємо тутай го робіть..."

Почалася інтенсивна праця навчання сільських хорів, які крім кантати мали проспівати народний гимн та Многая Літа. Цю працю виконував о. Вітошинський і о. Амвросій Крушельницький з Білої (батько нашої славної оперної співачки Соломії). Обидва отці їздили по селах, збирали по два-три хори разом, а два дні перед приїздом архієпископа провели генеральну пробу в Тернополі.

До приготування програми обжинок і в народних обрядах, співами і танцями, запросив Барвінський Романа Бачинського (адвокатського конципента) знаменитого танцюриста, який разом з Барвінським їздили разом до Березовиці Великої, вибрали 25 пар парубків і дівчат і попросили з ними проби навчання на майдані недалеко царського гостинця.

Нарешті закінчено з великим вкладом праці, зокрема Барвінського, всі приготування до приїзду архієпископа. Місто було святково удекороване, перед залізничним двором збиралася велика маса народу. Для 5-го липня 1887 року, коли сутеніло, а на вулицях засяли ясні світла, прибув архієпископ Рудольф зі своєю свитою намісником Ф. Залеським. Після привіту державними, військовими та духовними представниками, поїхав архієпископ до полкової палати на площі Соборської, недалеко Домініканського костела. Коли він з'явився на балконі залунали оклики тисячних мас, "Слава!" Селянський хор, який складався із 122-ох співаків під проводом о. Вітошинського, проспівав спершу народний гимн, а описав кантату Н. Вахнянина, яка своїм поважним настроєм зробила велике враження не лише на князя і його оточення, але також на широкі маси народу, які переконалися, що наш народ є здібний до широкого культурного розвитку. В хорі брали участь співаки з сіл: Білої, Чистилова, Воробіжів, Цеброва, Курівців, Березовиці Великої, Настасова і Вишнівчиків. Головною його силу творили співаки з Денисова, Купчинець і Горишівки.

Другого дня 6-го липня, зібрався на подвір'ї полко-

(Продовження на ст. 4)

Ідеологія...

(Закінчення зі стор. 2)

партією як джерелом основних догматів. Режимові залежить на настроїх совєтської інтелігенції, на її відношенні до партійної ідеології. А найбільше режимові залежить на правильній інтерпретації партійної політики та готовості виконувати всі накази даного курсу. Тому совєтську психіатрію режим (партія, уряд) використовує для ізоляції, або й фізичного знищення політично навіть потенційно небезпечних. У психіатричних шпиталях тримають багато людей без сумніву нормальних і розумних, розвинених, з доброю освітою. Вони попадають на лікування тоді, коли на них зверне увагу КГБ.

Ось як „Правда“ з травня 1959 року описала злочин: „це ухил від загальноприйнятих норм поведінки у суспільстві внаслідок психологічного заколоту людини. Чи може таке трапитися у комуністичному суспільстві? Очевидно так... Ті, хто закликає боротися з комунізмом — вони ненормальні“.

Совєтська влада з поспіхом будує стаціонарні лічильні для людей з психічними і нервовими захворюваннями. Число ліжок для таких хворих у 1962 році було 222, 600. 1974 року таких ліжок вже було 390,000. Це складало 13 відсотків числа всіх ліжок у шпиталі Совєтського Союзу. Психіатрію використано для боротьби з дисидентами — іншою думкою. Діагноза — іншаке думання! Але як воно справді, чи всі совєтські психіатри широкі вірять, що дисидентство — це форма психічної хвороби? Більшість не вірить, але вони розуміють причину „захворіння“. Серед совєтських психіатрів панує цинізм, про який не люблять говорити. Ось, наприклад, що прилюдно сказав проф. В. М. Морозов: „не є таємницею, що буває шизофренія без шизофренії. Іншаке кажучи, є божівілья без божівілья“. А головні психіатри в СССР — це партія КГБ. Решта виконавці.

На Заході знають про злочини совєтської психіатрії. „Таймс“ з 27-го липня 1975 року писав у передовій статті: „Тепер ми вже маємо переконуючі і незаперечні докази, що влада в СССР свідомо живає психіатрію як кару і залякування дисидентів. Це державна акція жадливі і неморальні“.

на... Всесвітня (психіатрична) організація не може закрити очі на свідомі злочини. Совєтські психіатри, які погоджуються співпрацювати у такому страшному ділі, так само як і політики, що дають такі накази... Треба свідомо і одверто засудити совєтську практику, без огляду на наслідки“.

Совєтський тоталітарний устрій, без огляду на формальну могутність, мусить користуватися у злочинний спосіб допомогою психіатрії. Совєтський режим свідомо бере на себе відповідальність та роллю мозку. Тоталітарна влада не пробує і не змогла б розглядати суспільство як суму багатьох індивідів, груп та організацій, які мають свої власні критерії, мету, завдання та інтереси. Тоталітарна влада діє інакше. Вона відмовляє своїм громадянам право мати критерії, завдання, мету та інтереси, які не відповідають інтересам влади. Совєтська тоталітарна влада має завдання зберегти існуючий політично економічний устрій, який дозволяє безумовне панування над суспільством. Це має свої негативні наслідки, які совєтський тоталітарний устрій не хоче, або не може розуміти. Дегенерується освіта, наука, право, економіка, ідеологія, філософія, література.

Щоб це все зформувати на свій лад і на служіння своїй меті тоталітарний устрій створює колосальні ідеологічні репресивні апарати в тому і психіатрію. Велика частина ресурсів таким чином йде на знищення кожного спротиву дійсного, або уявного в середині країни, на ідеологічну диверсію за кордоном і на воєнну експансію.

Якщо такий режим запанує над світом, він обернеться у тоталітарний сирій концентраційний табір і напевне загине.

НЕ ТОЙ МИСТЕЦЬ

У репортажі п. н. „Відзначили десяти років професіоналістів“ з дня 8-го червня ц.р. про ХХ Конвенцію С.У.А. слід виправити, що відзначили одержали ліквіди роботи мистця Михайла Черешньовського, а не Якова Гніздовського. — Ред.

У 20-ліття смерті С. Литвиненка

Скульптор С. Литвиненко із своєю скульптурою.

У суботу, 19-го червня 1964 року помер в Нью Йорку на удар серця один із найвидатніших наших мистців і організаторів мистецького життя в ЗСА, скульптор Сергій Литвиненко.

Родом з Полтавщини, він народився 1899 року. Як член Юнацької школи взяв участь у Визвольних Змаган

нях. Потім студіював в Академії Мистецтв в Кракові і в Парижі. Від 1933-их років працював у Львові, де провадив робітничу мистецьку кераміку до 1944 року, відтак у Німеччині, а від 1949 року — в Нью Йорку.

Проф. С. Литвиненко був автором численних намоглих пам'ятників, напри

Український Лемківський Музей у новому приміщенні

В обставинах життя української громади поза Україною, важко, а то й нездійсненні бують заходи з метою організації та встановлення будь-якої несприятливої інституції, а тим більше музейної. Давно вже була назріла думка про створення в Америці регіонального музею, присвяченого тільки Лемківщині.

Саме цієї весни минуло 37 років від часу ганебного спустошення Лемківщини польською владою та поголовного вигнання українського корінного населення на польські понімецькі землі. Лемківщина не тільки опинилася під владою Польщі, але окупанти знищили ціле українське плем'я лемків, а на загарбленій землі затирають сліди українського життя, сліди української культури.

Український народ безсиллий, щоб протидіяти політичній гнобленню і дискримінації сучасної Польщі супроти українського населення. Закерзонні. Українська діаспора, особливо в останніх роках в Америці, нас тільки розсварена, що навіть не має сили протестувати в обороні своїх кровних західних братів під Польщею. В таких обставинах лемківська громада на поселення могла числитися лише на власні сили.

В рядах відновленої в 1950-их роках Організації Оборони Лемківщини назріла оправдана думка про створення Лемківського Музею. Легше, однак, сказати, ніж зробити. Причин до цього доволі багато, багато й різних перешкод тощо. Треба було починати від основ. Описано було вже необхідні знайти приміщення для збереження і консервації приробирих скарбів лемківської культурної спадщини.

Довгі роки приробири матеріали зберігалися у приватній хаті їхнього опікуна. Владика Василь Лостен погодився дати приміщення для лемківської колекції в єпархіальній палаті в Стемфорді, в якій вже приміщувався загальноукраїнський музей.

Колекцію лемківської спадщини перевезено туди в серпні 1980 року. Треба було, однак, подбати про відповідне, хоч задовільне, устаткування з метою влаштування виставки експонатів. Наслідок праці в цьому напрямі такий, що 7-го листопада 1981 року оформлено виставку лемківських експонатів та офіційно відкрито Український Лемківський Музей. Труднощі із оформленням Українського Лемківського Музею було багато. Годі їх перелічити.

Підписаний, як опікун Музею, створив із ентузіазму музейної справи Ряду Директорів, яка мала б опікуватися Музеєм та дбати про його ріст і розбудову. Праця на музейному лемківському полі йде вперед, інституція збагачується, краше. Треба вірити, що лемківська та взагалі ціла українська громада її підтримає.

В останній час назріла була потреба перенести музейні фонди до нового приміщення. Для них відведено та приготовано до вжитку дві великі кімнати на другому поверсі єпархіальної палати. Над перенесенням музейного майна та устаткування і над відповідним улаштуванням експонатів йшла праця 23-го і 24-го травня ц.р. У першій залі приміщено в основному експонати матеріальної культури лемків, а в другій — одяг і предмети іншої мистецької та документальної вартості.

Завдання Українського Лемківського Музею — колекціонувати і зберігати творчі надбання лемків. В усіх справах Музею слід звертатися на адресу: Ukrainian Lemkos Museum, P.O. Box 23, Camillus, N.Y. 13031.

Мгр Микола Дупляк

лад, Івана Франка й Василя Пачовського у Львові, погалинським героєм під Базаром Раві Руський, Яворові, адв. Ст. Шухевича в Амбергу. Німеччина, проф. І. Раковського в Нью Джерзі, реж. Володимира Блавацького у Філадельфії і інших скульптурні портрети Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, гетьмана Івана Мазепи, гетьмана Данила Скоропадського і цілої низки українських мистців, письменників і політичних діячів.

Живою владі й завжди повний енергії С. Литвиненко з 1930-их років вів широку педагогічну роботу, організував мистецьке життя; створив Літературно-Мистецький Клуб в Нью Йорку й від 1949 року був його головою; очолював Об'єднання Мистців України в Америці; влаштував численні власні і збірні виставки в українських і американських галереях. Із Сергієм Литвиненком зійшов в могилу не тільки мистець і педагог, але й небуденний організатор і ширший друг тих, яких Господь наділив іскрою мистецтва. Тліні останки С. Литвиненка спочивають на українському цвинтарі у Бавнд Бруку.

25-го березня 1981 рспочина коло свого чоловіка дружина мистця св. п. Надія. Це була жінка великої культури, шляхетної вдачі; була вона дочкою лікаря, полковника австрійської армії д-ра Олександра Дзеровича і Валерії Голлер (мати німкеня). Університетські студії закінчила вона в Кракові з дипломом магістра.

Св. п. Надія була директором семінарії СС Василянок у Львові. В крутіж військових подій подружжя Литвиненків опинилися в Нью Йорку, де вона була учитель-

кою школи св. Юра до своєї смерті. Вшановуючи пам'ять свого чоловіка, вона створила Фонд ім. Сергія Литвиненка, започатковуючи його сумою 2,000 дол. Призначення того фонду — допомагати старшим і немінним українським мистцям.

Згадуючи пам'ять мистця Сергія Литвиненка, встала

Ольга Соневицька

В ТРИНАДЦЯТУ, СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ

бл. п.

Володимира Качоровського

відправиться 13-го липня 1984 року

СЛУЖБА БОЖА

в каплиці Сестер Василянок в Асторії, Н. Й.

42-11 Дітмарс Булевард — Ditmars Boulevard

в 7-й годині ранку.

До участі у відправі і молитви за душу Покійного просить хресна донька — ЛІДІЯ СТАСЮК

В Сороковий день смерті

бл. п.

АННИ НИКИФОРЯК

були відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в Нью Йорку, Римі, Люрді, Ст. Пітерсбургу

і в Ланкастер, Па.

ПОДЯКА

Цією дорогою Родина складає щирі подяку за переведення похоронних відправ, отримавши: о. парохів Пашаки, о. Левові, о. Прокопові; а також наше щире спасіння всім, за участь в похоронних відправах, за молитви і пожертви на Служби Божі і варті на могилу.

Дякуємо Вл. п.-ні О. Луцькій, п.-ні Х. Навроцькій, інж. Грицаєві, інж. Галесі і мистецтві Морозові за щирі слова прощання на Панахидах і поминках.

На ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:

Б. Ю. Фостяк, п.-ство С. Шугани, Марта і Стас Ярош, Р. І. Г. Поритко, фамілія Саянці, Ярослава Ярославич, Олена Мартинюк, Борис Кекіш, Б. І. П. Пастовські, Марія Мриглод, Іванна Білан, п.-ство А. Білан, Марія і Я. Стець, Звядок, О. Овсянська, Марта Ганкевич, Неоніла Білинська, Віра Левницька, Катерина Боднар, Віра Ганкевич, Оксана Луцька, Х. І. В. Одавін, М. І. П. Чолган, К. І. Ю. Венгрінович, В. Сидорак, А. І. С. Секрета, М. Сухович, д-р І. Р. Чолган, Оксана Рак, Л. І. С. Смік, І. Гунзе, К. Терпелська, Joan Zmurek, Jean Bickerstaff і Molly Wulka.

На ПАТРІАРХАТ:

\$30.00 Марія Жовнірович
\$25.00 Марія Позинська
\$20.00 Юлія Вертипорох

На УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ:

по 50.00 дол. — д-р Іларія Чолган, Лярко Чолган, Люба і Мирон Чолган, Ольга і Ярослав Никифорики;
по 40.00 дол. — Марічка Шуст, Friends of Spring Brook Manor;
по 30.00 дол. — Володимир і Наталія Шуст, Любомир і Оксана Крушельницькі;
по 25.00 дол. — Роман і Марія Борковські, Ярослава Ярославич, Оріс Каратинська;
по 20.00 дол. — Михайло і Ірена Мороз, Марта і Роман Данилюк, Рома Богачевська, Марія Віжницька, Роман і Люба Раковські;
по 15.00 дол. — Ірена Гошовська, Камілія Гук-Смородська;
по 10.00 дол. — Ольга і Богдан Фостяк, Надя Данилюк, Ігор і Зіна Раковські, Меланія Кривокульська, Ірена і Ляріса Гнатів, Володимира Івануса.

На СИРОТИНЕЦЬ в Бразилії:

по 50.00 дол. — Іларія Чолган, Александер і Неоніла Косак, Зенон Ціховляк з родиною, Ірена Колчинська;
по 20.00 дол. — Ярослав Кулинич з родиною, Андрій Прадичук;
15.00 дол. — Меланія і Марія Ціховляк.

ЛЮБА — донька з родиною

Організація Державного Відродження України (ОДВУ)

1-ий Відділ ім. полк. Евгена Коновальця в Асторії, Н. Й.

з глибоким сумом повідомляємо своє Членство та все Українське Громадянство, що 4-го червня 1984 р. по тяжкій недужі відійшов у Вічність на 74-му році життя, народжений у с. Ступинці, пов. Самбір, Україна, наш ідейний Друг та Побратим, член Управління нашого Відділу, колишній член Військової Референтури ПУН-У, багаторічний член ОУН та ОДВУ та щирий жертводавець на народні цілі

бл. п.

ІВАН МИСЬКО

ПОХОРОН відбувся у четвер, 7-го червня 1984 р. після церковних відправ на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, коло Гошен, Н. Й.

Опечалений вдові п. Катерині з дорослими дітьми та внуками вшановуємо наше глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Управа 1-го Відділу ОДВУ — Асторія, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з Громадянством, що в п'ятницю, 8-го червня 1984 року відійшов на Вічний Спочинок на 79-му році життя

бл. п. д-р медицини

ВОЛОДИМИР СТАНЕЦЬКИЙ

б. професор-асистент гінекологічного відділу Львівського Медичного Інституту, а в Америці довголітній лікар у Ірвінгтоні, Н. Дж.

ПАНАХИДА була відправлена в похоронному заведенні Литвин і Литвин в неділю, 10-го червня 1984 року.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 11-го червня 1984 р. з церкви св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж. на Hollywood Memorial Cemetery.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПРИЯТЕЛІ ПОКІЙНОГО

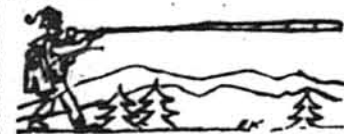
ДЕНТИСТ ОЛЬГА ОЛЕНКО
Профілактика хвороб ясен і зубів. Лікування і протезування. Косметична стоматологія. Примається тільки за попереднім домовленням.
Адреса у Мангеттені: 105-37 64th Avenue, Room 1803, New York, N.Y. 10020
Адреса у Квінсі: Forest Hills, N.Y. 11375 (212) 459-0111

НОВА КНИЖКА

ВИБРАНІ ЛИСТИ ПАНТЕЛЕЙМОНА КУЛІША УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ ПИСАНІ

Ред. ЮРІЙ ЛУЦЬКИЙ
Передмова Юрія Шевельова
350 сторінок • 20 ам. дол.
Замовляти:
Ukrainian Academy of Arts and Sciences
206 West 100th Street • New York, N.Y. 10025

Нема то як на Союзівці!

Освіті
Українського
Народного
Союзу

СОЮЗІВКА Оселя Українського Народного Союзу КУРСИ УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНИХ ТАНКІВ

29-го липня — 11-го серпня
Інструктор: Петро Марунчак
Навчання традиційних народних танків для початкуючих й завантажених танцюристів.
Прохарчування і нічліг: \$195.00 (члени УНСОЮЗУ); \$205.00 (не-члени). Оплата за навчання: \$60.00.

Soyuzivka UNA Estate
Foordemoore Road • Kerkonkson, N.Y. 12446
(914) 626-5641

КОЛИ ПОДОРОЖУЄТЕ:

- АВТОМ власним або чужим
- АВТОБУСОМ
- ПОЇЗДОМ
- ПІТАКОМ
- чи КОРАБЛЕМ

всюди і завжди хоронить Вас

акцидентова грамота

УКРАЇНСЬКОГО
НАРОДНОГО
СОЮЗУ!

В ТРИНАДЦЯТУ, СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ

бл. п.

Володимира Качоровського

відправиться 13-го липня 1984 року

СЛУЖБА БОЖА

в каплиці Сестер Василянок в Асторії, Н. Й.

42-11 Дітмарс Булевард — Ditmars Boulevard

в 7-й годині ранку.

До участі у відправі і молитви за душу Покійного просить хресна донька — ЛІДІЯ СТАСЮК

У П'ЯТИЙ РІК ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

бл. п.

БОГДАНИ СИДОР ЧАРТОРИЙСЬКОЇ

буде відправлена

дня 21-го червня 1984 року

СВЯТА СЛУЖБА БОЖА

в церкві св. Юра в Нью Йорку,

в год. 6:30 ранком.

Просимо своїми молитвами учасити враз з нами.

МИКОЛА — чоловік і діти:
ЕЛІСАВЕТА з АНДРІЄМ
СВЯТОСЛАВ
БОГДАН з ДОННОЮ
Сестра — ІРИНА з чоловіком та дітьми

В пам'ять Шкільного Товариша

св. п. Олександра Скаскова (Пеля)

складаю на ПАТРІАРШІЙ ФОНД 100.00 доларів.

Шановний Дружині глибокі співчуття.

Роман КУХТА

Вшановуючи пам'ять

бл. п. проф. д-ра Якова Зозулі

на СИРОТИНЕЦЬ у Бразилії

складають 80.00 дол.

Марія і Надія ЦЬОПКИ

Маркіан і Наталія ТИТЛИ

Замість квітів на свіжу могилу Дорогої і Незабутньої

сп. п. Ганни з Кисілевських ГАНКІВСЬКОЇ

визначної громадянки Коломні і Торонто
складають 100.00 доларів
на ФУНДАЦІЮ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Родини КИСІЛЕВСЬКИХ і ТКАЧІВ з Нью Джерзі
ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ!

В Сороковий день відходу у вічність

нашої Незабутньої МАМИ

св. п.

МАРІЇ МАКАРЕНКО

була відправлена

СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА

в неділю, 20-го квітня 1984 року

в УАПЦ св. Покрови в Нью Гейвені, Конн.

ПАНАХИДИ

в неділю, 27-го квітня 1984 року
в УАПЦ св. Володимира у Філадельфії, Па. і
в УАПЦ св. Покрови в Каракасі, Венесуелі

ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ!

Доньки: ЛЮДМИЛА ПОЧИНОК

ГАЛИНА ЛОБАЯ

Замість невя'яного вінка на свіжу могилу
моєї Найдорожчої МАМУНІ, складаю:

на пам'ятник Митрополита Пипківського \$100.00
на Українську Православну Семінарію св. Софії \$100.00

донька — ГАЛІЯ

Помолимося за наших друзів.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ — ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душі

бл. п.

ІВАНА ЛУЦІКА

ВИЗНАЧНОГО МЕЦЕНАТА ФКУ

Літургію відслужить Впрп. о. протопресв. ІВАН ТКАЧУК,

в суботу, 30-го червня 1984 р., о год. 10-й ранку,

в УПЦеркві Всіх Святих, у Нью Йорку, Н. Й.

Просимо про молитви за душу цього добродіця, воздержника української науки.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ГОЛОВНА ЕКЗКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

ДИРЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО
ІНСТИТУТУ в ГАРВАРДСЬКОМУ
УНІВЕРСИТЕТІ

Успіх українського диригента

На терені Чикаго, крім Ліричної опери, є ще оперна компанія — Чикагський оперний театр. В цьому році цей театр відзначив десятиліття свого існування постановкою трьох опер: „Дон Жуан“ Моцарта, „Продана наречена“ Сметани та „Маті усіх нас“ Томпсона. Диригентом опери „Продана наречена“ був Адріан Британ, відомий український скрипаль і диригент. У ділянці оперного мистецтва А. Британ має певний досвід. Коли він був професором університету Нотр-Дам в Індіані, він заснував там оперну компанію і з успіхом диригував постановкою декількох опер („Ля-богема“, „Ріголетто“, „Адріане авф Наксос“).

Опера „Продана наречена“ вперше була поставлена в Празі в 1866 році. Диригентом був сам композитор. Успіх був надзвичайно великий. Американська прем'єра цієї опери відбулася у Чикаго в 1893 році. Пізніше на початку тридцятих років „Продана наречена“ знову з'явилася на сцені чикагської опери в часі двох оперних сезонів (виконання було німецькою мовою).

В 1948 році оперу виконали в „Гранд-парку“ (у формі концерту), але пізніше чомусь вона вже не з'являлася на сцені Чикаго, хоч має всі прикмети високомистецького твору. Композитора Б. Сметану вважають батьком чеської національної музики.

В опері „Продана наречена“ композитор виявив всю силу свого таланту і любов до свого народу. Увертюра опери належить до найліпших зразків оркестрової музики. Цілий твір насичений красою слов'янських мелодій, різноманітними ритмічними формами. Диригента театру підбрала прекрасних артистів не лише до головних персонажів опери, але також і для другорядних.

Адріан Британ виконав своє завдання блискуче. Музичний критик Фан Райн в газеті „Чикаго-Трібюн“ від 2-го квітня ц. р. підкреслює, що диригент Адріан Британ повністю охопив дух чеської музики і специфічні ритмічні особливості чеських народних танців, в свою чергу, сприяло успіху цілої опери. Якраз танці в цій опері займають надзвичайно важливе місце. В них підкреслюють життя радості, бадьорість усіх дієвих осіб опери.

Немає жадного сумніву, що успіх А. Британа під час оперного сезону в Чикаго додасть йому нових сил і надхнення до праці в ділянці опери.

Олена Квірмбах

Вшанували пам'ять Г. Китастого

У середу, 16-го травня ц. р., в 7-й год. вечора в українській православної катедрі св. Володимира в Пармі, Огайо, українська громада великого Клівленду вшанувала пам'ять у 40-ий день смерті славного композитора, диригента Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, як також довголітнього диригента церковного хору катедрі св. Володимира.

Парастас був відправлений при участі священників українських православних парафій Пени-Огайського Деканату й української католицької парохії св. Йосафата в Пармі. Після парастасу відбулася поминальна програма у парафіяльній залі. Програму відкрив теперішній голова Українських Злучених Організацій (УЗО) в Клівленді, Огайо, Василь Ліщинський при численній присутності учнів Школи Кобзарського Мистецтва, членів Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, представників громадських організацій, близьких друзів та громадян різного віку. Він коротко згадав заслуги покійного маestra як носія української культури, згадав про історичну цінність його мистецької творчості, особливо в ділянці кобзарської музики і співу.

Голова парафіяльної управи катедрі св. Володимира Омелян Павлішин навітив присутнім особистий бік життя св. п. Г. Китастого.

У часу його замешкання в Клівленді. Як відомо, св. п. Г. Китастий, перебраши обов'язки диригента церковного хору при катедрі св. Володимира, переїхав на постійне мешкання до Клівленду і незабаром одружився з Оленою Павлішиною, тому він знав більше про родинне життя покійного, ніж хто інший.

Д-р Ігор Махлай від школи бандуристів і молодих кобзарів подав короткий перегляд про мистецтво творчості маestra протягом його трудової діяльності, перелічуючи його твори різної тематики.

Настоятель парафії митр. прот. о. С. Ганкевич подякував всім присутнім за численну участь в цій поминальній програмі, отримавши православних і католицьких парафій, членам комітету за успішне проведення програми і сестричтву при парафії св. Володимира за смачну перекуску.

В мистецькій частині програми талановиті учні маestra, сестри Ірка і Анетта Завадівські виконали декілька його творів. Їхня драматизація при грі на бандурах і співі створили помітне зворушення у присутніх, особливо коли ми всі звертали погляди на сцені — вже без її маestra, незаступного Кобзаря.

І.Н.

Перша...

(Закінчення зі стор. 2)

вої палати представники урядових, шкільних властей та представники філії Т-ва „Прогресив“, Руської Бурси та Фондації князя К. Острозького. Князь, приступивши до українських представників, розпитував про цілі і завдання цих організацій. Описав вихід до міського парку, щоб оглянути етнографічну виставку, що була влаштована у міському павільйоні, де були зібрані археологічні та етнографічні предмети укладені за різними областями: Сяну, Буга, Дністра та Прута. Виставка представляла вірний образ українського народу в Галичині, його спосіб життя, промислу, хліборобства та культури. Архикнязь опрацював Ф. Федорович з членами виставкового комітету. Архикнязь був дуже зацікавлений виставкою, не щадив похвал для виробів домашнього промислу наших селян.

Із павільйону пішов архикнязь у глибину парку і оглянув чотири типи українських селянських хат з обійстями. Звідтіля перейшов на простору площу, на якій були улаштовані селянські та міщанські групи з чотирьох областей, у своїх оригінальних народних одягах. Цим етнографічним групам зробив світліни тернопільський фотограф Силькевич. Він із цих фотографій склав альбом, який вкладав до чудово різьбленої касети, що її різьбив відомий гуцульський різьбар Шкрибляк. Одну касету вислав до архикнязя, а другу закупив Т-в „Прогресив“ у Львові.

Під час цього, коли князь кінчив оглядати етнографічну групу, розглядаючи до міста, де в готелі Пунчерта видав сніданок, на який був запрошений, крім святих і достойників архикнязя, також комітет цієї виставки. „Найбільшим вдвоєнням для мене, — писав Барвінський, — було гарне і повне укладення виконання програми, проведеної свого часу мною іменем українських членів повітового комітету, і то корисне і живе враження, яке ця програма зробила на достойного і вісї присутніх. І справді прийняття в Тернополі треба вважати найвеличавішим і найкращим в краю, бо тут вітали гостя не лише поодинокі кооперативі стани, але увесь український народ і Галичину“.

Після двогодинного перебування у міському городі повернувшись архикнязь до міста, де в готелі Пунчерта видав сніданок, на який був запрошений, крім святих і достойників архикнязя, також комітет цієї виставки. „Найбільшим вдвоєнням для мене, — писав Барвінський, — було гарне і повне укладення виконання програми, проведеної свого часу мною іменем українських членів повітового комітету, і то корисне і живе враження, яке ця програма зробила на достойного і вісї присутніх. І справді прийняття в Тернополі треба вважати найвеличавішим і найкращим в краю, бо тут вітали гостя не лише поодинокі кооперативі стани, але увесь український народ і Галичину“.

Ми вдячні проф. Олександрові Барвінському, який не лише докладно описав, але також вклав багато праці для влаштування цієї першої етнографічної виставки в столиці галицького Поділля — Тернополі, яка вже тоді 97 років тому, показала світові життєві, культурні та мистецькі досягнення українського народу.

Митрополит...

(Закінчення зі стор. 1)

(Справа) стоять: Андрій Кейбіда, його дружина Євгенія, Тарас Дурбак і його дружина Марія.

(Зліва) стоять: Марія Робака і її муж Богдан, Іван Лавук і його дружина Гелена та Юлія Добош.

Гайп, учень 5-ої класи, які вручили китицю троянд, вітали Владика. Згодом, увесь почот під урочистий спів „Буди ім'я Господнє...“ церковного хору, під диригентурою проф. Михайла Добоша, ввійшов до церкви.

Заки розпочалася Торжественна Архисейська Служба Божя, Митрополит Сулик перервав церемонію відзначень: до Митрополита один по одному підходили — спершу Тарас Дурбак в ескорті свого внука Олександра Павла і пластуна Дам'яна Гандія, а за ним — А. Кейбіда в ескорті свого сина д-ра Роберта і внучки Кристина і Павла; Митрополит торкався шаблями відзначених, описав їм їх передаючи, а відтак вкладав на їхні голови шапки ордену св. Григорія, та вручав їм папські грамоти надання звання на Лицарів Ордену св. Григорія. Звернувшись до Митрополита передав М. Робака, Ю. Добош і Г. Лавук папські золоті медалі „Про еклезію і Понтифіке“ та вручив їм теж папські грамоти. Хормістер „Многая Літа“ привітав відзначених.

Під час Богослужби о. М. Кучмак, привітавши зібраних мирян та згадавши про знаменну подію відзначування, запросив Митрополита сказати проповідь. Владика сказав на Церкву як — на „ковчег“ у житті її вірних. Він закликав усіх збудити в собі це сильніше віру, воскресити в собі любов до Бога і Церкви. Водночас Митрополит підкреслював своє тверде переконання в це, що він відрядує свій труд Богові, народові, ближньому своєму. Згадав він також відзначених, висловивши їм признання за ці великі почесті; що їх вони отримали — в признанні за жертвенну і корисну діяльність для своєї парафії і громади. Служба Божя закінчилася багатоглибкими Папі, церковній ієрархії, українському народові і відзначеним вірним.

Завершенням вшанування відзначених був бенкет, що почався о 4-й годині по полудні, у Наваго Менор клубі в Ірвінгтоні, Н. Дж., в присутності коло 300 осіб. О. Кучмак привітав зібраних, а відтак за А. Кейбідою всі на залі проспівали американський і український гімни. Адвокат Іван Романішин, ведучий програму бенкету, запросив проф. М. Добоша відповісти молитву „Отче Наш“, а за ним проспівали її усі присутні. Після побажання вшанування трапези Митрополитом, о. І. Фецо, брат відзначеної Г. Лавук, віністост за відзначені і відзначив привітання від Патріарха Іосифа, в якому було написано, що „в радісний день вручення папських відзначень для: Кейбіди Андрія, Дурбака Тараса, Робака Марії, Добош Юлії і Лавук Гелени, за їхню віддану працю і жертвенність у парохії св. Івана Хрестителя в Ньюарку посилено для них благословення і вдячність за їхнє дбання про Божу славу і добро парохії нашої Церкви. Нехай Господь кріпить їх своїми щед-

ротою і дасть багатьох літ прожити для добра нашої Церкви і Народу. Благословення на Вас! Патріарх і Кардинал Іосиф Сліпий“.

У цьому ж благословенні узмістовлена вся суть і значення цих особливих почестей, якими Папа обдарував і відрізняв парафію цієї церкви. Головною точкою першої частини програми бенкету був виступ Митрополита С. Сулика, який, крім привітання, побажання відзначеним і передаючи їм Божого благословення, вклав на важливі ролі всіх мирян на протязі 1000-річчя історії української Церкви. В дальшому він закликав до цієї більшій праці для добра української Церкви і народу, сказавши, що діла мирян скріплюють в нього надію на світле майбутнє української спільноти.

Вкінці першої частини програми бенкету адв. І. Романішин прочитав привітання, що наспіли у зв'язку з відзначеннями для А. Кейбіди. Вони були від: о. протоіємена Михайла Бздея, ЧНІ, Вінніпег, Манітоба, о. Павла Малого, ЧНІ, Йорк-авену, Саскачеван, від Владика Михайла Гринчишина, ЧНІ, Париж, Франція, від секретаря Ньюджерзької стеїту Джейн Бірджіло та губернатора стеїту Нью Джерзі Томаса Кейна.

Другу частину програми започаткував д-р Степан Ворох святочним словом (по-українськи), провідною думкою якого було те, що гармонійна праця мирян — незалежно від чого чи похитливість вони із Полтави, Львова чи Вашингтону — завжди принесуть корисні результати, якщо вони в згоді трудитимуться для добра справи, для добра Церкви, яка є рушійною силою життя української громади. Особливою силою його слова було процитування слів Патріарха Іосифа Сліпого, що їх він на аудієнції у Папи Павла VI, промовляючи, сказав: „Ubi est concordia, ibi semper victoria est“ (де є згода, там завжди є перемога). Проітмувавши слова Патріарха, д-р С. Ворох це раз зазначив, що правдивість цих слів бачимо сьогодні, бо якраз ця гармонійна праця п'ятих мирян, яких послідувала згода, принесла нині свої плоди у формі їхніх відзначень, а цей факт означає ніщо інше, а перемогу і для відзначених особисті і для української громади.

Святочне слово по-англійськи вголосив адв. І. Романішин, який засягнув аж до 1907 року — дати постанови церкви св. Івана Хрестителя, — а з цим початком розвою церковного і організаційного життя української громади в Ньюарку. Промовив же коротко перерахував заслуги відзначених парафіян. Ось вони: Юлія Добош, народжена Молодовець, заслужена вчителька в українській парафіяльній школі св. Івана Хрестителя, в якій вчить безперервно 28 років; довголітній член Управи Марійської Дружини та її голова на протязі 10 років. Діяльний член Парафіяльної ради,

церковного хору, Клубу Сеньйорів та член Управи Союзу Українок Америки, 28-ий Відділ у Ньюарку. Марія Робака, народжена Махобей, віддана учителька української мови в цій же школі, в якій вчить безперервно 28 років; рушійна сила в плануванні і підготові та переведенні шкільних церковно-національних імпрес. Завдяки її невпинній праці численні ряди нашої молоді осягнули добре знання української мови, культури, мистецтва, традиції. Гелен Лавук, народжена Фецо, довголітній член управи, а тепер голова Апостольства Молитви, визначна членка Товариства св. Вервиці, Клубу Сеньйорів та Жіночої Секції товариства Католицьких воєнних ветеранів. Довгі роки голова і рушійна сила Проксту для придбання фондів на потребу церкви св. Івана Хрестителя. Андрій Кейбіда, від 1946 року член Парафіяльної ради, діяльний у різних парафіяльних комітетах; церковний староста (муж-довір'я) від 1965 по нинішній день. Діяльний у різних ділянках церковного і громадського життя, зокрема в Товаристві св. Імени, Українському Народному Союзу, і Товаристві Українсько-Американських Католицьких Ветеранів. Тепер є головним радним УНСОУ, головою Ради Директорів Федеральної Шкільної „Трибуни“ в Ньюарку, член Етнічної Дорадої Ради Стеїту в Нью Джерзі, покликаній губернатором Т. Кейном. А. Кейбіда отримав гуманітарне відзначення ім. Джеймса Гайрса від Католицьких воєнних ветеранів стеїту Нью Джерзі. Тарас Дурбак від 1960 років діяльний як член Парафіяльної ради, в тому вісім років як церковний староста (муж-довір'я) в 1940 роках започаткував і був членом комітету для збирання фондів на відновлення катедрі св. Юра у Львові, за що отримав похвальну грамоту від Митрополита Кир Андрея Шептицького. Від юної молодості член Пласту, в якому сповняв провідні діловодства на місцевому, крайовому та світовому поземі; тепер голова Головної „Платової Ради. Відзначений „Свастикою Заслуги“ (1929) та орденом св. Юрія в Золоті (1958). Адвокат І. Романішин теж повідомив, що посадив Ірвінгтону, Н. Дж., Антоні де Блязі у своїй прокламції проголошено день 3-го червня Днем Марії Робака — прикладної громадянки та догледної учительки в українській парафіяльній школі св. Івана Хрестителя.

Відтак промовляв двосвідченими — М. Робака — по-українськи, А. Кейбіда — по-англійськи. М. Робака висловила свою думку, що під час її праці — її доводилося переживати різні контрасти — радості й іноді турбот, вдячності, а інколи і свідомості своєї власної неадекватності. Але М. Робака — людина, яка вклала довголітній і великий труд у школу, працюючи над поширенням знання української мови і літератури в кількох поколіннях українських дітей, — скромно, додала, що свою працю вона вважає лише своїм природним обов'язком, а не чимось винятковим. А. Кейбіда у своєму слові висловив вдячність провідникам нашої громади, особливо священикам, батькам і вихователям-учителям, заявляючи, що „ми завжди повинні бути горді із-за своєї української спадщини і продовжувати зберігати свій чудовий обряд“. Вкінці промовів закликав цими словами: „Зміцніть нашу віру ширим сантиментом братерської любові“.

Описав слідували привітання, що їх під адресою відзначених парафіян різних організацій і товариств. Промовляли: Д. Кордуба — муж-довір'я від Церковно-Католицьких воєнних ветеранів. Довгі роки голова і рушійна сила Проксту для придбання фондів на потребу церкви св. Івана Хрестителя. Андрій Кейбіда, від 1946 року член Парафіяльної ради, діяльний у різних парафіяльних комітетах; церковний староста (муж-довір'я) від 1965 по нинішній день. Діяльний у різних ділянках церковного і громадського життя, зокрема в Товаристві св. Імени, Українському Народному Союзу, і Товаристві Українсько-Американських Католицьких Ветеранів. Тепер є головним радним УНСОУ, головою Ради Директорів Федеральної Шкільної „Трибуни“ в Ньюарку, член Етнічної Дорадої Ради Стеїту в Нью Джерзі, покликаній губернатором Т. Кейном. А. Кейбіда отримав гуманітарне відзначення ім. Джеймса Гайрса від Католицьких воєнних ветеранів стеїту Нью Джерзі. Тарас Дурбак від 1960 років діяльний як член Парафіяльної ради, в тому вісім років як церковний староста (муж-довір'я) в 1940 роках започаткував і був членом комітету для збирання фондів на відновлення катедрі св. Юра у Львові, за що отримав похвальну грамоту від Митрополита Кир Андрея Шептицького. Від юної молодості член Пласту, в якому сповняв провідні діловодства на місцевому, крайовому та світовому поземі; тепер голова Головної „Платової Ради. Відзначений „Свастикою Заслуги“ (1929) та орденом св. Юрія в Золоті (1958). Адвокат І. Романішин теж повідомив, що посадив Ірвінгтону, Н. Дж., Антоні де Блязі у своїй прокламції проголошено день 3-го червня Днем Марії Робака — прикладної громадянки та догледної учительки в українській парафіяльній школі св. Івана Хрестителя.

Відтак промовляв двосвідченими — М. Робака — по-українськи, А. Кейбіда — по-англійськи. М. Робака висловила свою думку, що під час її праці — її доводилося переживати різні контрасти — радості й іноді турбот, вдячності, а інколи і свідомості своєї власної неадекватності. Але М. Робака — людина, яка вклала довголітній і великий труд у школу, працюючи над поширенням знання української мови і літератури в кількох поколіннях українських дітей, — скромно, додала, що свою працю вона вважає лише своїм природним обов'язком, а не чимось винятковим. А. Кейбіда у своєму слові висловив вдячність провідникам нашої громади, особливо священикам, батькам і вихователям-учителям, заявляючи, що „ми завжди повинні бути горді із-за своєї української спадщини і продовжувати зберігати свій чудовий обряд“. Вкінці промовів закликав цими словами: „Зміцніть нашу віру ширим сантиментом братерської любові“.

Описав слідували привітання, що їх під адресою відзначених парафіян різних організацій і товариств. Промовляли: Д. Кордуба — муж-довір'я від Церковно-Католицьких воєнних ветеранів. Довгі роки голова і рушійна сила Проксту для придбання фондів на потребу церкви св. Івана Хрестителя. Андрій Кейбіда, від 1946 року член Парафіяльної ради, діяльний у різних парафіяльних комітетах; церковний староста (муж-довір'я) від 1965 по нинішній день. Діяльний у різних ділянках церковного і громадського життя, зокрема в Товаристві св. Імени, Українському Народному Союзу, і Товаристві Українсько-Американських Католицьких Ветеранів. Тепер є головним радним УНСОУ, головою Ради Директорів Федеральної Шкільної „Трибуни“ в Ньюарку, член Етнічної Дорадої Ради Стеїту в Нью Джерзі, покликаній губернатором Т. Кейном. А. Кейбіда отримав гуманітарне відзначення ім. Джеймса Гайрса від Католицьких воєнних ветеранів стеїту Нью Джерзі. Тарас Дурбак від 1960 років діяльний як член Парафіяльної ради, в тому вісім років як церковний староста (муж-довір'я) в 1940 роках започаткував і був членом комітету для збирання фондів на відновлення катедрі св. Юра у Львові, за що отримав похвальну грамоту від Митрополита Кир Андрея Шептицького. Від юної молодості член Пласту, в якому сповняв провідні діловодства на місцевому, крайовому та світовому поземі; тепер голова Головної „Платової Ради. Відзначений „Свастикою Заслуги“ (1929) та орденом св. Юрія в Золоті (1958). Адвокат І. Романішин теж повідомив, що посадив Ірвінгтону, Н. Дж., Антоні де Блязі у своїй прокламції проголошено день 3-го червня Днем Марії Робака — прикладної громадянки та догледної учительки в українській парафіяльній школі св. Івана Хрестителя.

Відтак промовляв двосвідченими — М. Робака — по-українськи, А. Кейбіда — по-англійськи. М. Робака висловила свою думку, що під час її праці — її доводилося переживати різні контрасти — радості й іноді турбот, вдячності, а інколи і свідомості своєї власної неадекватності. Але М. Робака — людина, яка вклала довголітній і великий труд у школу, працюючи над поширенням знання української мови і літератури в кількох поколіннях українських дітей, — скромно, додала, що свою працю вона вважає лише своїм природним обов'язком, а не чимось винятковим. А. Кейбіда у своєму слові висловив вдячність провідникам нашої громади, особливо священикам, батькам і вихователям-учителям, заявляючи, що „ми завжди повинні бути горді із-за своєї української спадщини і продовжувати зберігати свій чудовий обряд“. Вкінці промовів закликав цими словами: „Зміцніть нашу віру ширим сантиментом братерської любові“.

Описав слідували привітання, що їх під адресою відзначених парафіян різних організацій і товариств. Промовляли: Д. Кордуба — муж-довір'я від Церковно-Католицьких воєнних ветеранів. Довгі роки голова і рушійна сила Проксту для придбання фондів на потребу церкви св. Івана Хрестителя. Андрій Кейбіда, від 1946 року член Парафіяльної ради, діяльний у різних парафіяльних комітетах; церковний староста (муж-довір'я) від 1965 по нинішній день. Діяльний у різних ділянках церковного і громадського життя, зокрема в Товаристві св. Імени, Українському Народному Союзу, і Товаристві Українсько-Американських Католицьких Ветеранів. Тепер є головним радним УНСОУ, головою Ради Директорів Федеральної Шкільної „Трибуни“ в Ньюарку, член Етнічної Дорадої Ради Стеїту в Нью Джерзі, покликаній губернатором Т. Кейном. А. Кейбіда отримав гуманітарне відзначення ім. Джеймса Гайрса від Католицьких воєнних ветеранів стеїту Нью Джерзі. Тарас Дурбак від 1960 років діяльний як член Парафіяльної ради, в тому вісім років як церковний староста (муж-довір'я) в 1940 роках започаткував і був членом комітету для збирання фондів на відновлення катедрі св. Юра у Львові, за що отримав похвальну грамоту від Митрополита Кир Андрея Шептицького. Від юної молодості член Пласту, в якому сповняв провідні діловодства на місцевому, крайовому та світовому поземі; тепер голова Головної „Платової Ради. Відзначений „Свастикою Заслуги“ (1929) та орденом св. Юрія в Золоті (1958). Адвокат І. Романішин теж повідомив, що посадив Ірвінгтону, Н. Дж., Антоні де Блязі у своїй прокламції проголошено день 3-го червня Днем Марії Робака — прикладної громадянки та догледної учительки в українській парафіяльній школі св. Івана Хрестителя.

Відтак промовляв двосвідченими — М. Робака — по-українськи, А. Кейбіда — по-англійськи. М. Робака висловила свою думку, що під час її праці — її доводилося переживати різні контрасти — радості й іноді турбот, вдячності, а інколи і свідомості своєї власної неадекватності. Але М. Робака — людина, яка вклала довголітній і великий труд у школу, працюючи над поширенням знання української мови і літератури в кількох поколіннях українських дітей, — скромно, додала, що свою працю вона вважає лише своїм природним обов'язком, а не чимось винятковим. А. Кейбіда у своєму слові висловив вдячність провідникам нашої громади, особливо священикам, батькам і вихователям-учителям, заявляючи, що „ми завжди повинні бути горді із-за своєї української спадщини і продовжувати зберігати свій чудовий обряд“. Вкінці промовів закликав цими словами: „Зміцніть нашу віру ширим сантиментом братерської любові“.

Описав слідували привітання, що їх під адресою відзначених парафіян різних організацій і товариств. Промовляли: Д. Кордуба — муж-довір'я від Церковно-Католицьких воєнних ветеранів. Довгі роки голова і рушійна сила Проксту для придбання фондів на потребу церкви св. Івана Хрестителя. Андрій Кейбіда, від 1946 року член Парафіяльної ради, діяльний у різних парафіяльних комітетах; церковний староста (муж-довір'я) від 1965 по нинішній день. Діяльний у різних ділянках церковного і громадського життя, зокрема в Товаристві св. Імени, Українському Народному Союзу, і Товаристві Українсько-Американських Католицьких Ветеранів. Тепер є головним радним УНСОУ, головою Ради Директорів Федеральної Шкільної „Трибуни“ в Ньюарку, член Етнічної Дорадої Ради Стеїту в Нью Джерзі, покликаній губернатором Т. Кейном. А. Кейбіда отримав гуманітарне відзначення ім. Джеймса Гайрса від Католицьких воєнних ветеранів стеїту Нью Джерзі. Тарас Дурбак від 1960 років діяльний як член Парафіяльної ради, в тому вісім років як церковний староста (муж-довір'я) в 1940 роках започаткував і був членом комітету для збирання фондів на відновлення катедрі св. Юра у Львові, за що отримав похвальну грамоту від Митрополита Кир Андрея Шептицького. Від юної молодості член Пласту, в якому сповняв провідні діловодства на місцевому, крайовому та світовому поземі; тепер голова Головної „Платової Ради. Відзначений „Свастикою Заслуги“ (1929) та орденом св. Юрія в Золоті (1958). Адвокат І. Романішин теж повідомив, що посадив Ірвінгтону, Н. Дж., Антоні де Блязі у своїй прокламції проголошено день 3-го червня Днем Марії Робака — прикладної громадянки та догледної учительки в українській парафіяльній школі св. Івана Хрестителя.

Появилася...

(Закінчення зі стор. 1)

жує Долот. Тут говориться про 4,8 до 11 мільйонів людських жертв.

Однак точність числа не є найважливішим аспектом свідчення, а те, що застрашаний своїми розмірами голод був спеціально спрорегульований актом загарбницької політики Москви.

Щоб зрозуміти як слід, як це було можливо створити такий масовий голод, Долот описує розбіжності за собою, якими здійснювали примусову колективізацію українського села, що загнала сільське населення в новітню беззаступну кріпачину. Щоб вяснити, чому таке лихо сталося в Україні, автор вказує на силу українського самовизначення в декаді перед роками голоду, що розвинулася політикою українізації